

Η σύγκρουση θα συνεχιζόταν φονική, αν ο Ετεοκλής δεν καλούσε τον Πολυνείκη να λύσουν τις διαφορές τους με μονομαχία. Στις «Φοίνισσες» (στίχοι 1223 – 1263), ο αγγελιαφόρος λέει στην Ιοκάστη (πάντα σε μετάφραση Αθ. Παπαχαρίση):

«Την αρχή την έκανε ο Ετεοκλής που ανεβασμένος απάνω σ' ένα ψηλό πύργο πρόσταξε να διαλαλήσουν ησυχία στο στρατό* κι είπε: Ε, στρατηλάτες της Ελλάδας, αρχηγοί των Δαναών, που 'ρθατε εδώ, κι εσύ λαέ του Κάδμου, μη ξεδιάζετε τη ζωή σας μήτε για τον Πολυνείκη μήτε για μένα. Εγώ ο ίδιος αυτό σας τον κίνδυνο θα τον παραμερίσω από σας και με τον αδερφό μου ολομόναχος θα χτυπηθώ. Κι αν τον σκοτώσω, θα μείνω μόνος μου αφέντης του σπιτιού μου* μ' αν νικηθώ, θα του το παραδώσω και θα το 'χει μόνος του. Κι εσείς, Αργείοι, αφήστε τον πόλεμο και πηγαίνετε στον τόπο σας, μη χάνετε τη ζωή σας εδώ* φτάνει ο στρατός των Θηβαίων που κείται κάτω νεκρός.

»Τόσα είπε* κι ο γιος σου ο Πολυνείκης πετάχτηκε μέσα από το στρατό κι έλεγε πως σωστά ήτανε τα λόγια του Ετεοκλή. Σωστά τα λόγια αυτά τα βρήκανε κι όλοι οι Αργείοι κι ο λαός των Καδμείων και γι' αυτό με μια φωνή φωνάξανε πως συμφωνούν. Πάνω σ' αυτό κάνανε σπονδές κι ανάμεσα στους δυο στρατούς ορκιστήκανε οι στρατηλάτες πως θα μείνουν σταθεροί στα συμφωνημένα.

»Με ολόχαλκα όπλα σκεπάζανε το κορμί τους τα δυο παλικάρια του γέρο - Οιδίπου. Φίλοι τους στολιζανε, διαλεχτοί Θηβαίοι τον πρώτο αυτού του τόπου, και τον άλλο οι τρανοί των Δανα

ὦ
ν. Αστραφτεροί σταθήκανε κι οι δυο και, μέσα στη λύσσα τους να τινάξουν ο ένας απάνω στον άλλο το κοντάρι του, δεν παραλλάξανε το χρώμα τους. Φίλοι άλλος από δω κι άλλος από εκεί κοντά τους περνώντας τους θαρρύνανε με τα λόγια τους και τους φωνάζανε: "Πολυνείκη, στο χέρι σου είναι να στήσεις άγαλμα νικητήριο του Δία και να δώσεις στο Άργος αφορμή να μιλά για δόξα". Κι άλλοι πάλι στον Ετεοκλή: "Τώρα την πόλη υπερασπίζεις* τώρα αν κερδίσεις τη λαμπρή νίκη, παίρνεις το σκήπτρο".

»Μ' αυτά τα λόγια τους δινανε θάρρος για τη μάχη. Κι οι μάντεις σφάζανε πρόβατα και προσέχανε τις γλώσσες της φωτιάς, που 'βγαινε από το σφαχτάρι, και κοιτάζανε να ιδούν και το σπάσιμο της χολής* κατά πού θα τινάξει το υγρό, και θωρούσανε και την άκρη της φλόγας, που διπλής τύχης προμηνύματα κρατεί, και της νίκης το σημάδι και του χαλασμού.

»Μα αν έχεις καμιά δύναμη ή αν ξέρεις λόγια γνωστικά ή μάγια ξορκισμού, πήγαινε, μπόδισε τα παιδιά σου από τη φριχτή μάχη. Μεγάλος ο κίνδυνος και φοβερά τα βραβεία. Δάκρυα σε καρτερούν αν χάσεις σήμερα τα δυο σου τα παιδιά».

Έφυγε ο αγγελιαφόρος, φώναξε την Αντιγόνη η Ιοκάστη, έτρεξαν μαζί να ματαιώσουν τον αλλησκοτωμό των δυο μονομάχων. Δεν πρόλαβαν.

(τελευταία επεξεργασία, 1 Δεκεμβρίου 2021)